

Мурашник

Антонич Богдан-Ігор Васильович

Предивні, зачаровані міста
з рудого порошна й рябої мерви.
І пасма вулиць сплетені, мов нерви,
і клуня в сірих теремах містка.

І наче плюш з роздертого листа,
життя засушене, немов консерви.
Одначе праця йде все без перерви,
листок зшиває вічно до листка.

Здобичники у сутінках тюрми
суть мошечок, рабинь своїх живіт.
Рядами над рядами тут доми

піснями труда дневі шлють привіт.
Подумай мимохіть, як чобітьми
є легко розчавити цілий світ.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/murashnyk